

EMRE GÜRLEK

Beni En Son Kim Unuttu

*Nerede unuttuysan kendini,
oraya geri dönmeden
hiçbir yere ait olamazsın.*



hayykitap
EDEBİYAT



Hayykitap - 1098
Edebiyat - 253

Beni En Son Kim Unuttu
Emre Gürlek

Hayykitap Genel Yayın Yönetmeni: Rauf Baysal
Görsel Yayın Yönetmeni: Gaye Özen
Editörler: Osman İlhan, Belgin Sunal
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-6329-45-4
1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2025

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Anadolu Hisarı Mah. Sine Sk. No: 45/1
Beykoz 34810 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

EMRE GÜRLEK

Beni En Son Kim Unuttu

“

Kendini hatırladığın gün...
İşte o gün, yeni hayatının
İlk günündesin.

“

Ama şunu hatırlamaya çalışıyorum
Ben nasıl bir insandım,
Bu hayattan ne istedim, ne yaptım?
Bir anlasam...

Sahi, beni en son kim unuttu?

*Zaten ne demiş yazar;
“Hayat hatıradır, unutursan ölürsün.”*

Bazen bir kapının önünde dururum, elim tokmakta asılı kalır. Çalmam o kapıyı. İçeride kimse yoktur çünkü. Kapı bana aittir. Unuttuğum, unuttukça uzaklaştığım, uzaklaştıkça içime yabancılaştığım bir kapı aralanır; kendime.

Sahi... Beni en son kim unuttu?

Bir isim bekliyorsun bu soruya. Belki bir sevgili, belki bir dost, belki aileden biri. Ama öyle değil. O son unutuşun sahibi bir başkası değil, sendin. Kendini en son sen unuttun. Başkalarını güldürebilmek için kendi gülüşünü erteledin. Onların kalbinde yer edinebilmek için kendi kalbinden vazgeçtin. Herkesin yükünü omuzlarken, kendi kırıklıklarını yok saydın. Birinin iyiliği, diğerinin mutluluğu, ötekinin onayı... derken, sen, bir gölge gibi geçtin kendi ömründen.

Zamanla şunu fark ettim: İnsan, başkalarını mutlu etmek için çabalarken en çok kendini yitiriyor.

Aynanın karşısında durduğum bir gün, tanıyamadım kendimi. Gözlerim doldu. Sanki bir yabancı bana bakıyordu. Saçları yıpranmış, sesi içine kaçmış, kalbi susmuş bir yabancı. Bu yıkıntının altında bir zamanlar gülmeyi bilen bir çocuk vardı oysa. Hayal kuran, âşık olan, inanan... Ben bir yerlerde onu unuttum. Belki bir veda gecesinde. Belki karşılıksız bir sevgide. Belki kalabalık bir masada yalnızken. Ama kesin olan bir şey var: Kendimi önce başkalarına tanıtmak istedim,

kendime yabancılaşarak.

O yüzden bu kitap bir hatırlayış.

Kendini hatırlama, kendinle barış imzalama, içindeki enkazı temizleyip kendine bir ev kurma vakti çünkü insan, en çok kendine dönünce huzura kavuşur. Kendini affedince, kendini duyunca, kendini sarınca iyileşir. Bunca yıl başkalarının gözünde değer aradın. Oysa gerçek değer senin gözlerinde saklıydı. Kendine en son ne zaman, “Benimle iyi misin?” diye sordun?

Bir kadının aynaya bakıp içinden geçen, “Artık eskisi gibi değilim,” cümlesindeki kırılmayı gördün mü hiç?

Ya da bir adamın kahve fincanına bakan, ama aslında geçmişi dalar gözlerini?

Hepimiz bir yerde sustuk. O suskunlukta kendimizi kaybettik... Ve evet... ***En son biz kendimizi unuttuk.***

Ama bu kitapla birlikte hatırlıyoruz.

Kendini sevmek, bencillik değildir. Kendine dönmek, dünyadan kaçmak değildir. Bilakis, bu en büyük cesarettir. Çünkü kendine dönen biri, artık başkalarının onayına muhtaç değildir. Hayır diyebilir. Gitmek isteyebilir. Ağlayabilir. Ve en önemlisi, kendine kalabilir. Çünkü artık bilir ki, mutluluk başkalarının kalbinde değil, kendi içindeki iyileşmiş çocukta saklıdır. Ve şimdi o çocuğu bulma zamanı geldi.

Sabi, seni en son kim unuttu?

Cevabı ararken başkalarını suçlama. Belki herkes kendi yanğınında boğuluyordu. Belki onlar da kaybolmuştu. Ama sen...

Artık bu yolculukta elini tutacak tek bir kişi var: Kendin.

Kendine hoş geldin.

“

Gerçekte hep yalnızdım, hiçbir yerde
Kendimi evimde hissetmedim.

Sabahattin Ali

Kendimi anlatmayı bırakıyorum

Kendimi anlatmayı tam olarak burada bırakıyorum, artık cümlelerimin sonunu tamamlamaktan da vazgeçtim. Uzun uzun anlatmaktan, kalbimin en naif yerlerini insanlara açmaktan ve içimdeki o hiç sönmeyen yangını tarif etmekten fazlasıyla yoruldum. Kime anlatırsam anlatayım, her kelimemde biraz daha eksik bıraktınız. İyilik yaparken bile kendimi sorgulattınız bana, sevmeye çalışırken bile suçlu buldunuz ve anladım ki insanlara kendini ne kadar anlatırsan anlat, anlamak istemeyen birinin kalbine dokunamazsın.

Çünkü ne yaparsan yap, hiçbir şekilde memnun olmayan bir güruh var bu hayatta. Ağzınla kuş tutsan bile, sen ağzınla kuş tuttun diye eleştirecek hatta bununla bile yetinmeyip bunun için seni yargılayacak insanlar var bu hayatta. İyilik yaptığında bile altında bir art niyet arayanlar, güzelliğini kendi çirkinlikleriyle bastırmaya çalışanlar var. Ve sen, bu insanlara kendini anlatmaya çalıştıkça, daha çok yıpranıyorsun. Çünkü onların dünyasında senin çaban değil, onların önyargısı galip geliyor. Onlar için yetersiz olduğuna inandığın her an, aslında fazlalığını taşıyamadıklarını unutuyorsun ve bilmelisin ki **“Sen hiç yetersiz değildin, sadece fazlaydın onlara.”** Bizi kötü görüyorlar çünkü hayata baktıkları pencere kirli bizi anlamıyorlar çünkü yaşadıklarımız aynı değil geçtiğimiz yollar aynı değil, hayat hikâyelerimiz hiç aynı değil, onlar çiçekli yollardan geçerken biz dikenli yollarda yalın ayak yürüydük. O yüzden biz ne kadar temiz olursak olalım, onların camı bulanık kendimizi anlatmak ta boş bir çaba.

Açık konuşalım; kaçımız biri bize “Sen değerlisin” demeden önce kendimize “Ben değerliyim” diyebiliyoruz? Kaçımız kendi kıymetimizi başkasının onayına ihtiyaç duymadan kabul edebiliyoruz? İşte en büyük eksiklik burada başlıyor: Kendimize hak ettiğimiz sevgiyi vermemekte, başkasının gözüne değerli olmayı beklerken kendimizi görmezden geliyoruz. Birinin bizi fark etmesini beklerken, en çok kendimize kör kalıyoruz. Oysa kendi yaramıza kendimiz dokunmadan, başkasının merhemi teselli olamıyor bize ve hiçbir zamanda olmayacak. Biz hep Kendi iç sesimizi kısmışız yıllardır; sırf birileri bizi duymazsa diye susmuşuz kendimize.

Peki neden böyle olduk? Neden kendi kalbimizi başkalarının terazisine koyduk? Neden seilmeyi önce kendi içimizde inşa etmeden, dışarıdan bekledik? Belki de bize hep “iyi olmak yetmez, kabul görmek zorundasın.” Dediler. Ve biz, iyi olmanın ötesinde görünür olmak için çırpındık durduk bugüne kadar.

Ben artık kendimi anlatmıyorum. Çünkü ne zaman kendimi anlatmaya çalışsam, söylediklerim anlamak istemeyen kulaklarda kayboldu. Ben sustukça bazıları bunu kabullenmiş zannetti, ama aslında bu benim seçimimdi. Yoruldum. Savaşmaktan, açıklamaktan, kendimi ispatlamaktan. Ve fark ettim ki, ben kim olduğumu zaten biliyorum; asıl mesele onların görmek istememesiymiş. Ben bir savaşın ortasında değilim artık; kendimle barışın eşiğindeyim. Ve bu, bir vazgeçiş değil nihayetinde kendime dönüş sadece kendin kalarak yaşamak.

Ve şimdi, hayatımın tamam noktasındayım. Hem de şey için: sevgisizlik için, yanlış anlaşılmalara için, ön yargılar için. Beni sevmeyenle savaşmıyorum artık, beni anlayamayana cümle kurmuyorum. Yorulduğunu söyleyenin yükü olmuyorum. Kalmak istemeyeni tutmuyorum. Çünkü bazı mücadeleler yalnızca karşılığı olan yerlerde verilmeli. Ve ben, karşılığı olmayan yerlerde daha fazla kalmak istemiyorum. Her

şeye tamam demek, pes etmek değil; içimde sessizce büyüyen kırgınlığın son sözü. Eskiden daha çok çabalardım, daha çok açıklardım, kalmaları için kendimden bile vazgeçerdim. Bir mesaj, bir açıklama, bir tepki beklerdim saatlerce. Sessiz kalmasınlar diye içimdeki fırtınaları bile sustururdum kendi duygularımı bir köşeye atardım. Ama karşılığında ne aldım? Hayal kırıklığı. Yarım bırakılmış cümleler, yüz çevirmiş sözde dostluklar, eksik sevgiler ve tahmin edemeyeceğiniz kadar hayal kırıklıkları... Artık öyle değil. Şimdi susuyorum, çünkü neyin değmeyeceğini, neyin beni eksilttiğini öğrendim. Bu suskunluk bir yenilgi değil, bu tam olarak geç kalmış bir uyanış. Kendime verdiğim sözleri tutamadığım, hep başkalarını mutlu etmeye çalışırken kendi içimi unuttuğum günlerin yüküyle fazlasıyla yüzleştim. Belki geç kaldım biliyorum kendimi sevmeye, ama artık o geç kalmışlıkla değil, geç kalınmış biri olduğumun farkındalığıyla yürüyorum bu yolda.

Sabahattin Ali'nin dediği gibi, "Hayatta en güvendiğim insana karşı duyduğum bu kırgınlık, adeta bütün insanlara dağılmıştı. Çünkü o, benim için bütün insanlığın timsaliydi."

Ve belki de bu yüzden, bir kişide yitirdiğim güveni, herkese karşı bir mesafeye dönüştürdüm. Önce anlamaya çalıştım. Yüzüme gülenleri, dost görünenleri beni sevdiğini söyleyenleri, arkamdan konuşanları affettim. Herkesin bir sebebi vardır diyerek, kendimi susturdum. Ama ne zaman ben sustum, onlar daha fazla kırdı. Ne zaman ben sevdim, onlar yok saydı. Ne zaman ben yol açtım, onlar yürüdü ama geri dönmedi.

Ben kendimi onların yerine koyarken, onlar beni hiçe saydı. Sabrımı gücüm zannettiler, çaresizliğimi inancım zannettiler. Şimdi hayal kırıklıklarımı tek tek sıraya koyarken anlıyorum ki **ben kendimi unutmuşum**. Onlar için, onların sevgisi, onların varlığı için. Kendi duygularımı ikinci plana atıp onların duymak istediklerini söylemiş ve en çok kendime sessiz kalmışım.

Ama artık unutmayacağım.

Çünkü bu kez hatırlamak, yeniden doğmak olacak. Bu kez yolum kendini vazgeçilmez sananlara değil; beni yoranlara, eksiltenlere değil... Bilakis kendime çıkacak. Artık kendimi anlatmıyorum. Çünkü gönlünü anlatamadığın yerde, susmak bir hikmettir. Zira; *"Kelâmın şifası, kulağın kıymetiyle ölçülür."*

“

Ben en çok seni sevdim...
Ve en çok, sana kırıldım.

Beni En Son Kim Unuttu

Biliyorum, gönlün yorgun düştü, yüreğin dilsiz kaldı; herkese yetiştin de bir kendine geç kaldın.

Biliyorum, yaptığın iyiliklerin, incelikli düşüncelerin ve iyi niyetlerin neticesinde hayal kırıklığından başka bir şey görmedin.

Kapısına çiçeklerle gittiğin insanlar nankörlüğün ne olduğunu sana öyle bir gösterdiler ki, binbir hevesle çıktığın o yollardan için kanaya kanaya geri döndün, biliyorum.

Çok kırıldın, yıprandın, hatta bu kötü insanların içinde kaybolmuş gibi hissediyorsun kendini, kalabalıklar içinde yapayalnız, biliyorum.

Ve en kötüsü de, tüm bunları yaparken kendini unuttun...

Ama artık başkalarının açtığı yaralara üzülüp kalbini daha fazla incitme.

Çünkü kimsenin kapısına çiçeklerini bırakıp yalnız dönmeyeceksin bundan sonra.

İçindeki sesi susturmaya çalışma artık; o seni gerçekten kurtarmaya çalışan tek kişi.

İyi niyetinin yükünü taşıyacak güzel bir yüreğin, bugüne kadar biriktirdiğin bir sen var.

Bırak herkes kendi karanlığına mahkûm olsun;
sen artık kendini hatırla.

Unutma, hayat hatıradır, unutursan ölürsün...

**Çok satan Çay Koy Yeniden Başlıyoruz kitabının yazarı
Emre Gürlek'ten...**

hayykitap

ISBN: 978-625-6329-45-4



9 786256 329454